

* Voorbij

Kerstdagen, Oudejaarsavond, Nieuwjaarsdag — een geheele week van bijna enkel feestdagen. Een geheele week van huiselijke gezelligheid, maar ook: een geheele week, waarin ons huishouden volkomen uit het gewone doen is. Waarin vaak ook ons huishoudelijk budget niet meer klopt. Is het wonder, dat menige huisvrouw, al heeft ze nog zoo van de gezelligheid genoten, met iets als een zucht van verlichting tot de gewone orde van zaken terugkeert? „Ziezoo, dat is weer voorbij!”

Dit jaar zullen er ook heel wat vrouwen en moeders zijn, die om een andere reden blij zijn, dat het gewone leven zijn gang hernam. Voor haar immers waren de feestdagen extra moeilijk, want de man en vader was ver van huis. Is dat altijd al zwaar te dragen, het wordt te sterker gevoeld, wanneer bij anderen de huiselijke gezelligheid hoogtij viert. Toch duidt de klank van dat woordje: „voorbij” ook op een gevaar. En het is wel goed, dat we ons hiervan een oogenblik rekenschap geven, eer het pasbegonnen jaar zijn nieuwhed verliest. Wat voorbij is, probeeren we immers te vergeten. Of misschien is het niet eens noodig dat we het opzettelijk probeeren en gaat het vanzelf; is er al lang weer iets anders, dat onze aandacht vasthoudt.

Maar op deze manier mag Kerstmis niet voor ons voorbij zijn. Als dat wel het geval is, hebben we niet op de goede manier Kerstfeest gevierd. Dan klopt niet slechts de huishoudelijke balans niet, maar is er ook op de geestelijke een tekort te constateren. Dan hebben we niet werkelijk een Kerstzegen ontvangen.

En de reden hiervan? Zou deze in heel veel gevallen niet hierin te zoeken zijn, dat we geen tijd vonden om stil te zijn?

Ik zei het reeds: deze buitengewone week vergt ook buitengewoon veel van de moeders in de gezinnen. Nog minder dan vaders vinden ze den tijd om eens een rustig oogenblik voor zichzelf te hebben. Toch geldt het

ook voor haar: „Komt, verwondert u, gij menschen!” Maar hoe zullen we ons verwonderen over wat God deed, als onze gedachten voor vijf en zeventig procent worden ingenomen door aardse zorgen?

Ge geeft me misschien toe, dat het al te vaak zoo gaat, ook in uw leven. Ge zegt: „Het moest anders zijn.” Maar ge voegt er aan toe: „Het helpt niet, daar nu nog over te praten. De Kerstdagen zijn immers alweer voorbij.”

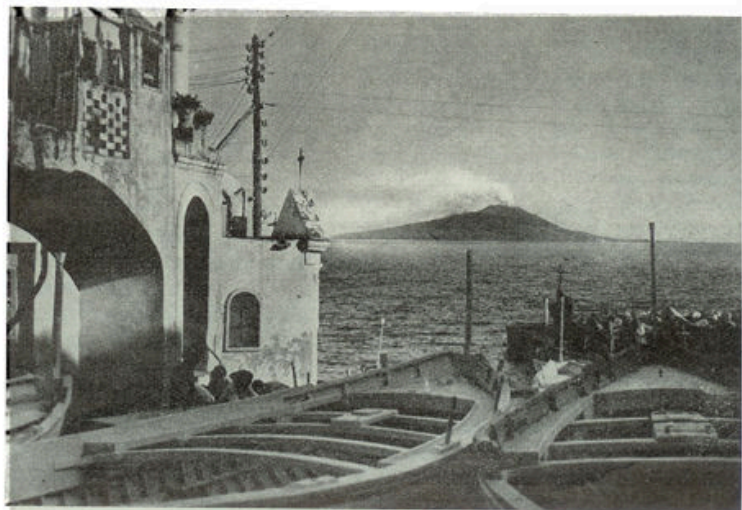
Ja, de dagen, die menschen bestemden om Kerstfeest te vieren, zijn voorbij. Maar dat wil nog niet zeggen, dat we nu weer een vol jaar moeten wachten om de genade van het Kerstwonder deelachtig te worden! Die genade kan, gelukkig, evengoed in Januari of in Februari ons deel worden. Of beter gezegd: het is zóó, dat we al de dagen van ons leven uit deze genade moeten leven. God bindt, gelukkig, de heilsfeiten niet aan bepaalde data. En voor wie werkelijk dicht bij Hem leeft is het eigenlijk nooit enkel Kerstfeest of Paschen of Pinksteren, maar die viert in zijn gedachten alle feesten tegelijk. Omdat ze nooit geheel van elkaar te scheiden zijn.

Zullen we dus, wanneer we moeten erkennen, dat ons Kerstfeest maar heel, heel gebrekkig gevierd werd, ons tevreden stellen met de gedachte: God kan me ook nu nog wel een Kerstzegen schenken? En verder overgaan tot de orde van den dag? Maar dan zou het gevaar wel heel groot zijn, dat we dien zegen niet, of slechts in een zeer schamele mate, ervoeren.

Tot het volk van Israël zei God meermalen: „Schikt u tot Mij,” wanneer Hij wilde, dat ze acht gaven op wat Hij hun te zeggen had. En datzelfde wil Hij ook nu nog van ons. Laten we dus de betrekkelijke rust, die na de feestdagen weer ons deel wordt, de meerdere orde en regel die nu weer in onze gezinnen kan heerschen, gebruiken, om een tijdlang stil te worden. Echt stil voor God. Om te luisteren naar wat Hij ons te zeggen heeft. Om Hem te vragen, onze tekorten weg te nemen en er Zijn volheid voor in de plaats te stellen. Ook de tekorten, die zoo vaak nauw samenhangen met onze taak in ons gezin.

Als we dit doen, dan zullen we ook ervaren, dat het Kerstfeest niet zonder meer voorbij is. Dan is er nog feest in onze ziel, want de Heiland kwam in. Dan zullen wij ook de genade ontvangen om lichtdraagsters te mogen zijn in een wereld, die door het donker dreigt overwonnen te worden.

J. M. W.-W.

Capri met Vesuvius op den achtergrond.